

Мост разумевања - међугенерациска солидарност

збирка радова

ПОВЕРЕНИК ЗА
ЗАШТИТУ
РАВНОПРАВНОСТИ

МОСТ РАЗУМЕВАЊА -
МЕЂУГЕНЕРАЦИЈСКА СОЛИДАРНОСТ
зборник радова

Београд, 2022.

ПОВЕРЕНИК ЗА
ЗАШТИТУ
РАВНОПРАВНОСТИ

Издавач:
Повереник за заштиту равноправности

За издавача:
Бранкица Јанковић
повереница за заштиту равноправности

Дизајн и прелом:
Александра Капор

Штампа:
Print Media Express, Београд

Тираж:
50 комада

ISBN

Штампање публикације подржао је Популациони
фонд Уједињених нација (УНФПА) у Србији.

Садржај, анализе, мишљења и препоруке изнете у овој публикацији представљају искључиво ставове аутора, и не одражавају нужно ставове УНФПА-а, Уједињених нација, нити било које од придружених организација. УНФПА неће бити ни на који начин одговоран за употребу, нити последице које проистекну из употребе информација из ове публикације.

Поводом обележавања 1. октобра - Међународног дана старијих особа, Повереник за заштиту равноправности традиционално организује наградни конкурс за најбољи литерарни рад, ликовни рад и фотографију на тему

„МОСТ РАЗУМЕВАЊА - МЕЂУГЕНЕРАЦИЈСКА СОЛИДАРНОСТ”.

.....

Конкурс је намењен за ученике и ученице 6, 7. и 8. разреда основних школа из Републике Србије који на задату тему могу да изразе свој став да године не морају и не смеју бити препрека за достојанствен и квалитетан живот, и на тај начин допринесу борби против дискриминације старијих у нашем друштву.

Најбољи

ЛИТЕРАРНИ

радови

ПРВА НАГРАДА 2017
Теодора Илић VI-I
ОШ „Свети Сава“, Владичин Хан

Старијем од себе руку пружи

Каг на улици видиш неког,
старијег од себе,
пружи му руку,
скрати му муку,
тима ћеш уздићи себе.

Према њему буди фин,
не буди хладан као сви,
не исмевај га тако,
јер ћеш такав бити и ти.

Та твоја рука,
нечујна попут летње кише,
ослободиће га мука,
иако заслужије више.

Био је човек тај,
младолик као ти,
имао је корак лак,
и дивили су му се сви.

Шта нема он, а што имаш ти?
Зар нисмо једнаки сви?

Старом деки руку пружи,
не слушај шта ти кажу сви.
Главу дигни и само продужи,
и старог деку погледај ти.

Када старом деки смешак даш,
већ ћеш знати сам,
да солидаран треба бити,
за бољи свет наш!

ДРУГА НАГРАДА 2017
Кристина Лабади VIII-3
ОШ „Јован Поповић“, Кикинда

Снег тихо пада, град који никада није спавао сада изгледа као укочен од зиме. На крају мрачне улице велика зграда којој само неколицина зна име. То је старачки дом. У њему се налазе људи високи, ниски, изгубљене лепоте... заборављени. Тамо је можда и твоја бака, твој дека, али ти то не знаш или те је срамота да му одеш у посету. Увек гледаш шта би твоје друштво рекло ако би те видело да се понекад дружиш са њима. Али веруј ми, ти људи имају толико тога да испричају, а то нису само празне приче. Њихове приче дивно је слушати, само их треба разумети. Док их слушаш, постепено ти постаје топлије око срца. Њихов тужан и неодређен поглед, одједном постаје јасан. Они те воле, можда то не понављају довољно често, али, твојих пет минута, њима испуни читав дан. Зато им иди што чешће у посету и покажи да њихов живот није завршен, покажи да их волиш! Немој да те буде срамота! Јер, „никада нисмо тако слабо заштићени од патње, као онда када волимо“ – нико не жели да буде остављен, поготово не од породице коју воли и зато не дозволимо да патња превлада ни у срцима наших бака и дека.

ТРЕЋА НАГРАДА 2017
Маријана Дражић VI-1
ОШ „Милован Глишић“, Ваљевска Каменица

Одувек је постојала разлика између старијих и млађих генерација. Деца имају нека своја размишљања, неке своје идеје и снове, док старији размишљају другачије, зрелије, поучени животним искуством. Они су већ много тога у животу прошли, оно што ми деца тек треба да доживимо. Тако често долази до неслагања, несугласица, а неретко и расправа и жустрих свађа. Људи су у данашње време нервознији, нестрпљиви. Посебно због оптерећености послом, мањком слободног времена и финансијском ситуацијом. Често су напети, а млађи немају за све то много разумевања, већ имају своје прохтеве и жеље. Онда долази до неспоразума и сукоба. Тредало би много више разумевања, стрпљења, поштовања и много, много више љубави. Јер када има пуно љубави међу људима, сви проблеми се лакше реше.

Љубав је мост разумевања који спаја неспојиво, који буди потребу да једни друге разумемо, поштујемо без обзира на старосну границу. И тако би се остварила међугенерациска солидарност. Старији да подрже млађе, поучени искуством, да им скрену пажњу шта све морају проћи до циља. Мади ће схватити да су њихови савети добронамерни и усвојити их. Учиће на њиховим грешкама и бити им на томе захвални. Љубав, поштовање и толеранција је мост разумевања између генерација од седам до сто седам година.

Стари, имајте разумевања за нас младе, јер још увек не знамо шта нас све у животу чека! А ми млађи ћемо разумевањем и поштовањем, истом мером вратити и вама и неким новим генерацијама наше искуство и пре свега нашу љубав.

ПРВА НАГРАДА 2018
Андреа Станић VI-2
ОШ „Свети Сава“, Сремска Митровица

Моја улица није у строгом центру града, у њој је углавном тихо и мирно. Ту се налазе старије куће, свега двадесет бројева с једне и с друге стране. У раним јутарњим часовима људи журно одлазе на посао, нешто после тога деца с великим торбама на леђима одлазе у школу, домаћице игу и враћају се са пијаци вукући пуне торбе поврћа и других намирница...

То је било пре две године. Тада сам била млађа и нисам размишљала о томе, а сада понекад погледам на прозоре неке куће и мислим каква ли је њихова судбина и какве тајне, тугу или срећу крију ти зидови.

Она је живела у старој оронулој кући на крају улице. Кад сам одлазила у школу или се враћала, често сам виђала ту баку испред одшкринуте капије како седе на малој столици, а поглед јој одсутан и тужан лута кроз улицу, као да неког ишчекује. Понекад, кад је лепо време, умела је да узме да плете. Изгледало је да та тужна бака живи сама и нема ничију помоћ.

Једног јутра у школу сам кренула раније, тако да нисам морала да журим. Кад сам пролазила поред бакине куће, старица је била крај прозора. Чула сам да неког дозива. Окренула сам се, али на улици није било никог. Таман да наставим даље, старица је рекла: „Девојчице, хоћеш ли нешто да ми помогнеш?“ Одговорила сам да хоћу и пришла јој. Дала ми је новац да одем да узмем хлеб и сместа сам отишла до прве пројавнице. Нисам имала пуно времена до почетка наставе, тако да сам пожурила. Старица се захвалила, а ја сам се осећала срећно и испуњено што сам јој помогла.

Наредних неколико недеља често сам јој помагала, када год је то било потребно. Увек ме је чекала када се враћам из школе и тихим гласом би ме замолила да јој купим нешто. Ја сам то радо прихватила, није ми било тешко. Осећала сам да јој је помоћ потребна.

Неколико дана нисам виђала баку, то ме је јако забринуло и одлучила сам да је посетим. Звонила сам и убрзо је изашла млада жена, која је била њена ћерка. Рекла је да води баку да живи код ње, како не би више живела сама. То ме је обрадовало, и тада ми је пришла бака Јелица, која ми је са сузама у очима рекла да јој више неће бити потребна моја помоћ. Похвалила ме је и позвала унутра, да ми поклати кавез са папагајем. Рекла ми је да дринем о њему као што сам о њој. Било ми је тешко што више нећу виђати баку, али ми је било драго што више неће бити усамљена и тужна.

Волим да помажем другима, нарочито својој породици. Леп је осећај када знаш да си учинио неко добро дело. Йуди данас, чини ми се, не помажу једни другима јер су сви некако заузети, али треба свима помагати, јер чак и најмоћнијим људима треба помоћ.

ДРУГА НАГРАДА 2018

Анђела Савић VI-1

ОШ „Вук Караџић“, Гњилане. Шилово

Сваки доручак, ручак и вечеру делила сам са мамом, татом, братом и сестром. Бака и дека никада нису јели са нама. Они су мама и тата мог тате. Тата им није допуштао да седе и једу са нама. Није ми било јасно зашто, ја никада не бих забранила мами и тати да једу са мном. Не бих таг, али што сам старија, све боље разумем тату. Он је то у ствари радио због нас. Мислио је да би брату, сестри и мени бака и дека сметали. Зато што су стари. Зато што смо ми деца. И зато што су мама и тата млади. Није ни било битно то што је бака спремала већину оброка. И даље није седела са нама. Мислим да дека и бака не би сели са нама чак и да знају да тати то не би сметало. Били су и они у татиним годинама. И стари су једном били млади. И ја сам знала до чега ће доћи. Пре неколико година почела сам да правим сто и столице од легу коцкица, где ће моји мама и тата да једу кад буду остарили. Када је тата схватио о чему се ради, само му је засијала тужна искра у очима. Већ сутрадан бака и дека су јели са нама.

ТРЕЋА НАГРАДА 2018

Андријана Милосављевић VIII-2

ОШ „Бранко Радичевић“, Поповац, издвојено одељење Буљане

Падала је хладна киша
ка школи сам рано ишла.
На улици с моје стране
сретала сам кишобране.

Свако жури, негде жури, и у другог
слабо гледа.
а преда мном споро иде један
слаби, сеги деда.

Ногу пред ногу, погнута глава,
застаје често као да спава.
Уморно лице, мокро од кише
као да каже: „Не могу више!“

Станем крај њега, за руку га држим
да њему уморном помоћ пружим,
а он ме гледа онако благо
и видим да му је било драго.

До свога прага најзад је стигао,
уморни поглед ка небу дигао.
Дрхтавом руком тешком тону
из џепа вади једну бомбону.

Пружа је мени и каже: „Хвала!“
што сам му своју помоћ дала.
Моје срце преплави срећа
и мислим да сам тако постала већа.

ПРВА НАГРАДА 2019

Нина Бигић VI-2

ОШ „Вук Караџић“, Црвенка

Помозите старијима

Идем кући, трчим, скачем,
немам мира ни за трен,
па угледам једну баку,
испао јој шешир њен!

Прићем лепо, поздравим је,
годам шешир... хтедох поћи,
али бака тада рече:
„Ја до куће нећу моћи...”

Хтедох звати неког њеног,
а она ми тихо рече:
„Немам никог, живим сама...
и тугујем свако вече”.

Понесох јој торбу њену...
„Тешко ти је” – каже она,
ја је носим тако лако
а баки је као тона.

Стара бака сад је срећна
и захвално мене гледа,
„Драга душо, сврати некад...
даћу теби сока, меда!”

Одићи ћу опет баку,
заборавити ја је нећу,
помоћи ћу кад год могу,
да осети ипак срећу.

Сад одићем ову баку,
заволела мене она,
увек спреми неки слаткиш,
чоколаде и домбона.

Драга децо, чујте мене,
одвојите своје време
помозите старијима
похитајте без дилеме.

ДРУГА НАГРАДА 2019

Маша Анђелковић VII-1

ОШ „Владислав Петковић Дис“, Београд

Каг год погледам своје срећено двориште, помислим на вредне руке свога деде. Бака ми често прича о њему како је био најлепши и најбољи младић у селу. Из њених прича закључујем да је био и да је и сада пажљив и мудар. Увек нас саслуша, ма колико се осталима чинило да су наша дечја питања досадна! Радо се сећам тог дана када ме је дека научио да вежем пертле. Видим насмејаног старца онијег раста, косе беле као снег како ми стрпљиво објашњава и показује на који начин да испомерам своје мале, неспретне дечје прсте да дих добила савршену машиницу. Ух, како је компликовано! Сатима ми је објашњавао и показивао, показивао и објашњавао, био је све упорнији. Сви су нас посматрали и вртили главама, а нас двоје смо се, као да само ми знамо тајну, смејали и шалили. Успела сам тек на крају дана. Свима по кући сам се хвалила како ме је дека научио да везујем пертле и демонстративно показивала правећи се важна. Деда је и тада рекао да је поносан на мене, а он често воли да се хвали како је поносан што смо му баш ми унуци! Зато ми и посебно на улици смета када неко буде непристојан према мом деди, само зато што види старијег човека испред себе. Деда је и тада стрпљив, а мене касније учи да не будем груба према старијим људима. То треба сви да схвате, јер без тих старих, племенитих људи нема правог одрастања!

ТРЕЋА НАГРАДА 2019

Жељана Пантић VIII-2

ОШ „Добрица Ћосић“, Велика Дренова

Годинама је, узалудно, само летео чак од Увца и крила ширио над мојом Моравом. Долазио, звао и враћао се! Нисам желела да га чујем. Нису га чуле моје године, иако сам знала да ми тамо неко руке шири и жељно чека. Моја стара бака је сокола посла-ла. Она ме је само његовим именом звала. Биле су то ретке прилике. Звала би ме она и чешће, да сам само ја хтела. Код ње ми је увек било досадно - шума, брдо и опет шума. Ова зима ће бити оштра. Тако су најавили. Моја бака из ње сама не може изаћи ако је не узмемо код нас. И би тако. Дошла је та старица, са својих деведесет и нешто, и личила ми је на себе из времена када сам полазила у први разред. У увелим очима сам видела само немоћ и страх. Каже да се највише боји да умре, далеко од куће... Било ми је жао и зато је, одједном, постала центар мога света. Данас не знам шта дих без ње. Тако ми лепо прича и тако ме лепо воли. Никада ме није именом звала, већ само и једино – соколе. Колико је старих и немоћних људи на овом свету који причају са птицама и јадају се камену? Сада о њима често мислим и другачије на њих гледам. За њих желим тако много. Желим да сви изградимо мостове који ће повезивати нас и њих. Да тим мостовима стигнемо до Увца, Таре, Београда и Рашке, до Аустралије и до свих делова света; да спојимо тринаесте, четрдесете и деведесете и да се више ниједна стара, нападена душа не осећа усамљено. Соко лети чак од Увца и крила шири над мојом Моравом. Сада ужива у свом лету зато што је он изградио један мост разумевања. Нека их гради по читавом свету.

ПРВА НАГРАДА 2021
Лука Шешлија VII-3
ОШ „Свети Сава“, Баточина

Наметну се једног јутра
Питање у мојој глави
Да л' је живот лепши сада
Ил' тек када се остари?

Могу ли се обрисати
Са декиног лица боре
Ил' су оне ту настале
Да нам о животу зборе?

Тражио сам тај одговор,
Тражио по читав дан,
И од птица са прозора,
Сваке ноћи ја кроз сан.

И од сунца јутарњега
И од лишћа испод снега.
Одговора било није
Какву тајну бора крије.

Остале су питалице
Шта ли скрива мило лице?

Шапнуо ми поветарац,
Једног јутра још пре зоре
„У декином топлом оку
Пронаћи ћеш одговоре“.

Да л' је живот мало бољи
Кад се боре појаве?
Да л' је живот много лепши
У те дане старе?

Кад загрлиш свога деку
Одговор ћеш чути кратак
Са унуком кроз разговор,
Живот ће ти бити слободан.

ДРУГА НАГРАДА 2021

Силвија Благојевић

ОШ „Бранко Радичевић”, Мелница

Моја бака и ја обожавамо да кувамо заједно. Ја њу научим нешто, па она мене. Пустимо неку занимљиву музику и волимо да плешемо да би нам време брзо прошло, јер колачима треба скоро цела вечност да се испеку. Колачи су чаробни, и наравно, њихове састојке знамо само ми. Има ту најмириснијег биља које бака и ја беремо лети са ливаде где је бака упознала деку, најслађег меда, најлепше дуге, цвркута птица, жубора планинских поточића. Наравно, направи се јако велики неред и то треба да се почисти. Чишћење је досадно, али буде занимљивије са баком. Док рашћишћавам, бака ме позва и пуф, моје лице се нашло у облаку од брашна. Она склања брашно са очију и уста, а тело јој се тресе од смеха. Настављамо да се гађамо брашном. Појави се и мама, нисмо је ни приметиле док није узвикнула хватајући се за главу: „Јао, какав лом сте направиле”.

Док чистимо, мама попреко гледа баку јер се понаша детињасто. Ипак, то је бака и код баке може да се ради шта се хоће. На крају оно најзанимљивије, украшавање. Наши прстићи, моји дечји и њени старачки праве најлепше облике, шарају најлепшим бојама. Свакодневно покушавам да направим најлепше, најмекше, најмирисније и најукусније колачиће. Сваки колач мора бити украшен словима најлепших речи јер желим да зачарам цео свет и свима кажем колико волим своју баку и да је она увек присутна, ту, у мом срцу. Они су мост који нас спаја, јер баке више нема.

ТРЕЋА НАГРАДА 2021

Андријана Милосављевић VIII-2

ОШ „Бранко Радичевић”, Поповац, издвојено одељење Буљане

Бака и дека

Постоји један посебан, вредан зелени див,
Сваки део тела његовог као велики је пут крив.
У његовој крошњи највећа беху два најстарија листа
И беху међа од гудоког корена дива до неба што длиста.

Ја се срећан нађох што покриваше ме у мом расту
И кроз ветар ми говорише како је то бити лист на великом храсту.
А говорили су ми увек мудро и ја сам схватао полако
Да такво лишће на свету има баш дрво свако.

Схватио сам и то да се тим листовима треба поносити,
Јер лишће то може нас у некој великој невољи и скрити.
А да бисмо живот разумели, треба их поштовати и волети,
Јер једног дана тако великих и мудрих листова више неће бити.

ПРВА НАГРАДА 2022
Ана Милојевић VII-2
ОШ „Коста Абрашевић“, Београд

Поштујмо старије

Баново брдо, осам часова ујутру. Шине дрхтуре и шкрипе од силине кочења старог трамваја који се зауставља на станици. Врата се отварају и почиње галама:

- Ајде, деда, пожуре мало! Где су ти унуци да те возе?
- Куд ће он у ово годџа кад ми журимо на посао?
- Овај није стар него је, брате, фосил!

Човек од осамдесетак година, погрђљен под теретом старости и увреда, једва је успео да се извуче из трамваја. Прлазници су га немо гледали, једни сажаљиво, други срдито, а он је оборена погледа пошао у правцу пијаце.

Ускочих у трамвај који мирно настави својим путем, срећан што се ратосиљао „уљеза“ који га успорава у редовном јурцању ка центру. У ушима су ми одзвањале речи „стар“ и „фосил“, као и бездрог питања: Како смо постали овако окрутнo друштво? Да ли ће се ово и мени једном догодити? Како то да пристојност и саосећање имају рок трајања?

Нико од мојих сапутника није мислио о томе. Нису видели даље од своје журбе и јутарње мрзовоље. Као да смо заборавили да су ти „старији“ у ствари наши родитељи, баке и деке, они који су нам живот дали и који су нас научили свему што знамо. Зато се сада обраћам младима: Зар вас треба молити да будете стрпљиви према онима који су имали много стрпљења за ваше прве речи, кораке, несташлуке? Заиста мислите да знате све са 15 или 20 па вам не треба савет људи три-четири пута старијих од вас?

Отворите срце, душу, очи! Поштујте старије и њихово наслеђе, јер само тако истински поштујете себе.

Старији су наше благо које увијек морамо чувати

Одгојен сам у обитељи у којој сви поштујемо старије. Не кажемо им „Ви“, али их слушамо и поштујемо. Моје баке и дједови су ми увијек помагали око ствари које су ми биле потребне.

Недавно су неки непознати људи телефоном звали баку и дједа и дошли к њима дома па су јој предложили да купи неке скупе ствари од њих. Она их је покушала одбити, али су они били упорни. Убеђивали су њу и дједа око пола сата. Бака није све ни разумјела, а дјед лоше чује, па су их ти људи наговорили да потпишу куповину. Тек кад су они отишли, бака је схватила да ће она и дјед морати плаћати скоро пола својих мировина пет година за ствар коју вјероватно неће моћи користити због дједове болести. Када је то схватила била је јако тужна. Одлучила је позвати своју дјецу, међу њима моју маму и тату и рећи им што се десило. Они су је онда умирили и рекли су да ће све ријешити. Звали су и писали е-маилове па су успјели поништити уговор. Моји бака и дјед су били издављени од насилника. Бака и дјед рекли су свима нама како су сретни што нас имају и како нас све јако воле.

Не знам тко би урадио такво што. Веома је ружно и некултурно искориштавати старе људе и њихову старост на било који начин. Из овога сам научио да поштујем старије још више као и своје родитеље кад буду стари и кад им буде требала помоћ. Волио бих да свака старија особа има некога уз себе тко ће је чувати и бити уз њу и помоћи кад јој је тешко. Старији су наше благо које увијек морамо чувати.

ДРУГА НАГРАДА 2022

Павао Хуска

ОШ „Иван Милутиновић“ Бц, Судица

ТРЕЋА НАГРАДА 2022

Илија Хаџи-Пурић VI-4

ОШ „Бранко Радичевић“, Земун, Батајница

Наша вишечлана породица личи на друге срећне породице, осим што моја два брата, сестра и ја немамо тату. Он је преминуо пре шест година. Бака и њени мудри савети нам често помажу да пронађемо прави пут и да не залутамо на стази живота.

Наша бака има много пријатељица. Бакине другарице често долазе код нас кад им је потребна помоћ за коришћење рачунара

и телефона или електронско плаћање рачуна. Уживамо док истражујемо нове технологије. Проналазимо рецепте за њих, каталог распродаја у продавницама и помажемо им да се групе на изабраним друштвеним мрежама. Када смо освојили награду на такмичењу из информатике, бакине пријатељице су нам купиле планере и тражиле да обећамо да ћемо отворити школу за све пензионере који желе да крстаре интернетом. Ми смо им обећали да ће оне бесплатно долазити код нас на часове, зато што су нас научиле добро да пливамо и одлично играмо јамб. Њихове топле и нежне руке су нам носиле ранчеве, превозиле путне торбе и друге тешке ствари. Много волим маму, али она доста ради. Од када нам је умро тата, бака и другарице нам улепшавају детињство. Оне често путују са нама и забављају нас препричавајући смешне догађаје из живота. Чули смо од њих многе поучне приче и открили зашто је важно да увек дирамо пут добротe, да помажемо другима.

Зато мислим да израз стара бака није плеоназам, већ оксиморон. Баке и деке могу понекад да занемоћају, да потраже нашу помоћ, али нам доје детињство и младост ведрином. Желим да престанемо да људе који имају више од седамдесет година називамо матори, бабускара, старкеља, и сличним увредљивим именима. Волимо их, поштујемо и уживајемо у њиховом друштву.

Најбољи
ЛИКОВНИ
радови

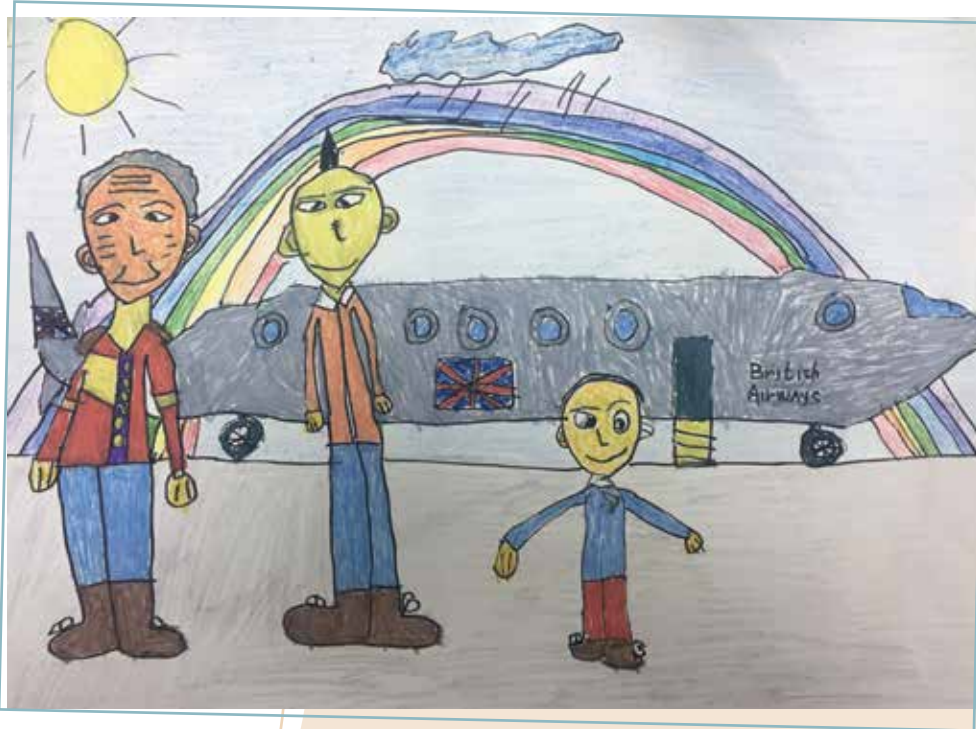

ПРВА НАГРАДА 2017

Катарина Маринковић VI-3

ОШ „Доситеј Обрадовић”, Пожаревац

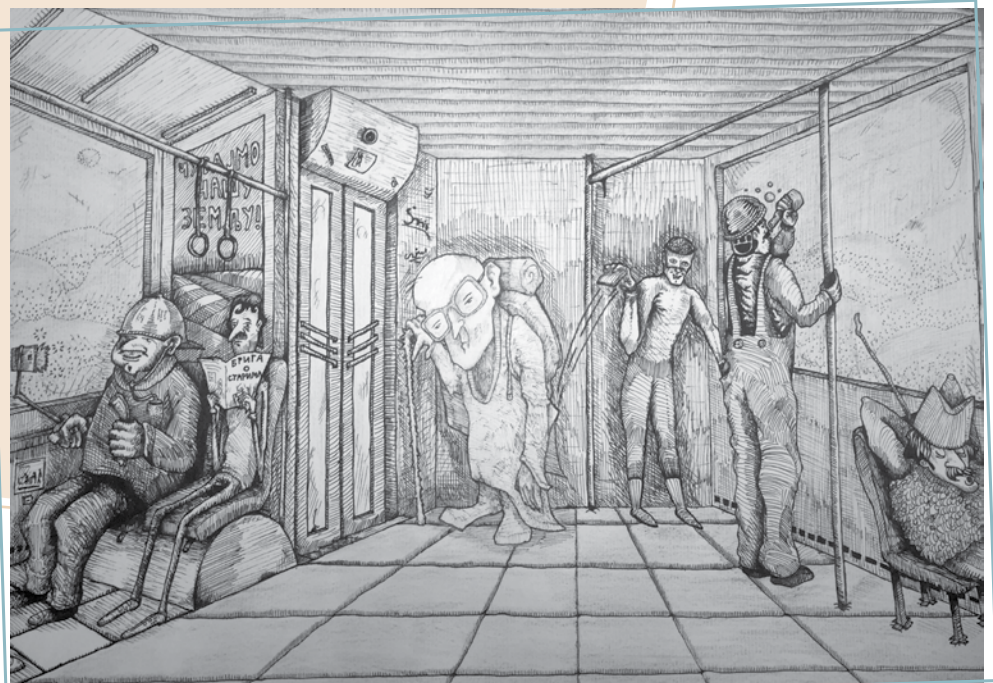
ДРУГА НАГРАДА 2017

Младен Бајрић VIII-I

Школа за ученике оштећеног вида
„Вељко Рамадановић“, Земун

ТРЕЋА НАГРАДА 2017
Денис Крајчић VIII-I
ОШ „Данило Киш“, Београд

ПРВА НАГРАДА 2018

Марија Радовић VI-3

ОШ „Доситеј Обрадовић”, Неготин

ДРУГА НАГРАДА 2018

Светлана Влаховић VII-3

ОШ „9. октобар“, Прокупље

ТРЕЋА НАГРАДА 2018

Софија Стојадиновић VI-2

ОШ „Доситеј Обрадовић“, Пожаревац

ΠΡΒΑ ΗΑΓΡΑΔΑ 2019

Александр Шегрт VIII-3

ОШ „Иво Андрић”, Београд

ДРУГА НАГРАДА 2019

Нађа Љубисављевић VIII-2

ОШ „Доситеј Обрадовић”, Крушевац

ТРЕЋА НАГРАДА 2019

Кити Кинчес VI-6

ОШ „10. октобар”, Суботица

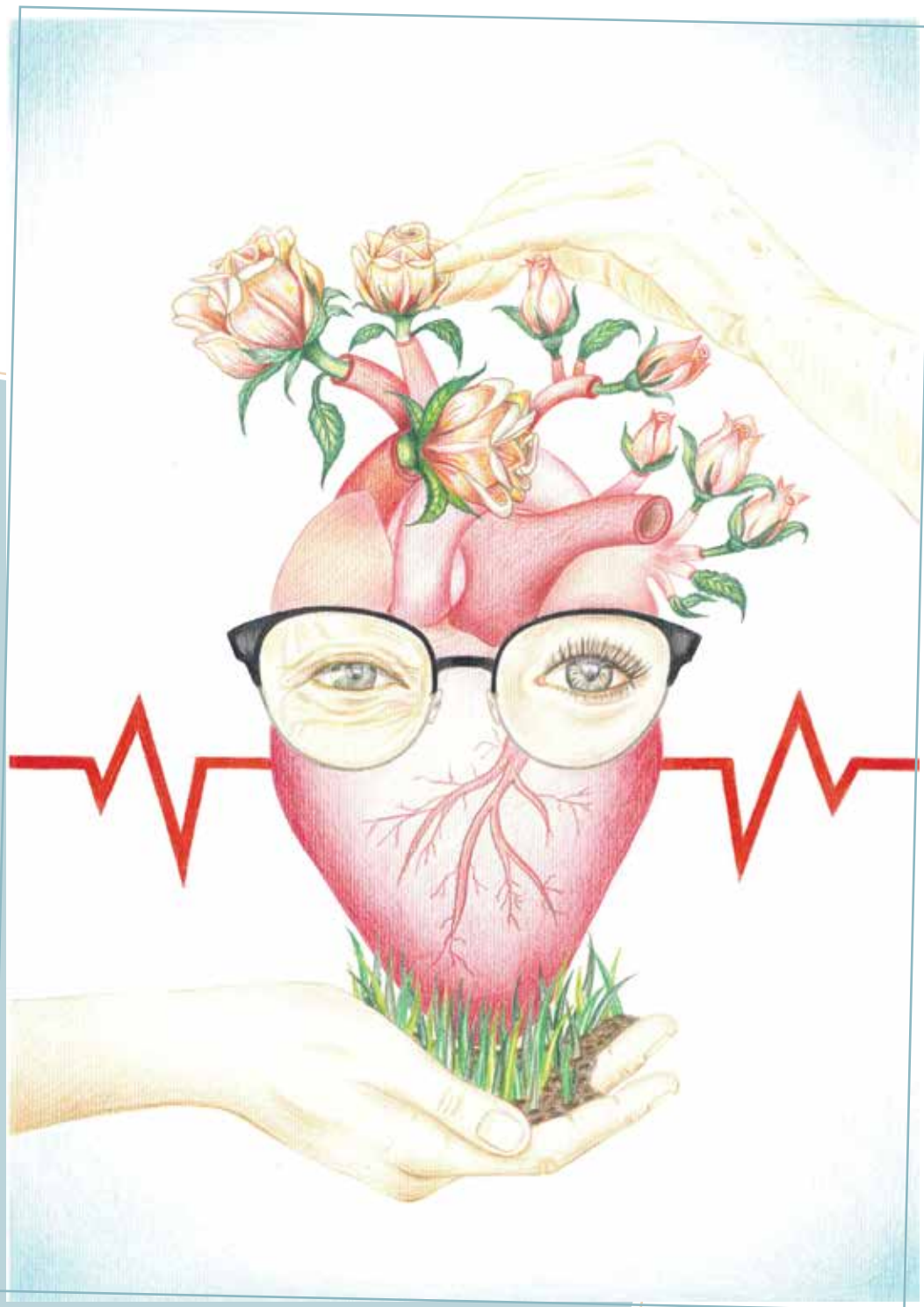

ПРВА НАГРАДА 2021

Андријана Радочај VIII-I

ОШ „Васа Стајић“, Нови Сад

ДРУГА НАГРАДА 2021

Анастасија Коруновић VIII-I

ОШ „Свети Сава”, Баточина

ТРЕЋА НАГРАДА 2021

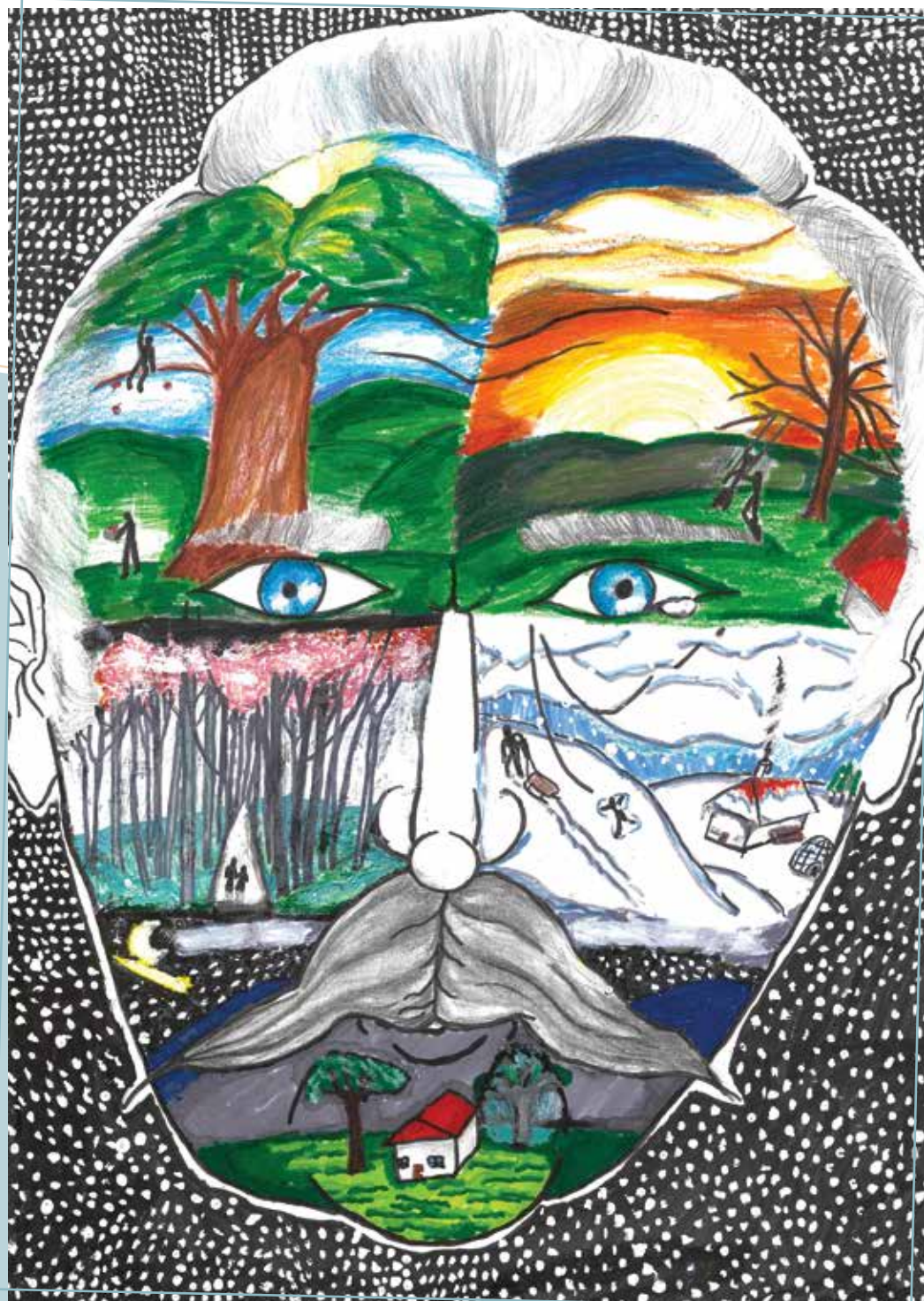
Софија Павловић VII-I

ОШ „Аца Синадиновић”, Предајане

ПРВА НАГРАДА 2022
Андреј Чворовић VI-2
ОШ „Милан Благојевић”, Лучани

ДРУГА НАГРАДА 2022

Милица Николић VI-3

ОШ „Вук Караџић“, Сурдулица

ТРЕЋА НАГРАДА 2022

Олга Бојовић VIII-2

ОШ „1300 каплара“, Београд

Најбоља

ФОТОГРАФИЈА

ПРВА НАГРАДА 2017

Петра Вулета VII-3

ОШ „Посавски партизани“, Обреновац

ДРУГА НАГРАДА 2017

Мина Јецић VI

ОШ „Доситеј Обрадовић”, Пожаревац

ТРЕЋА НАГРАДА 2017

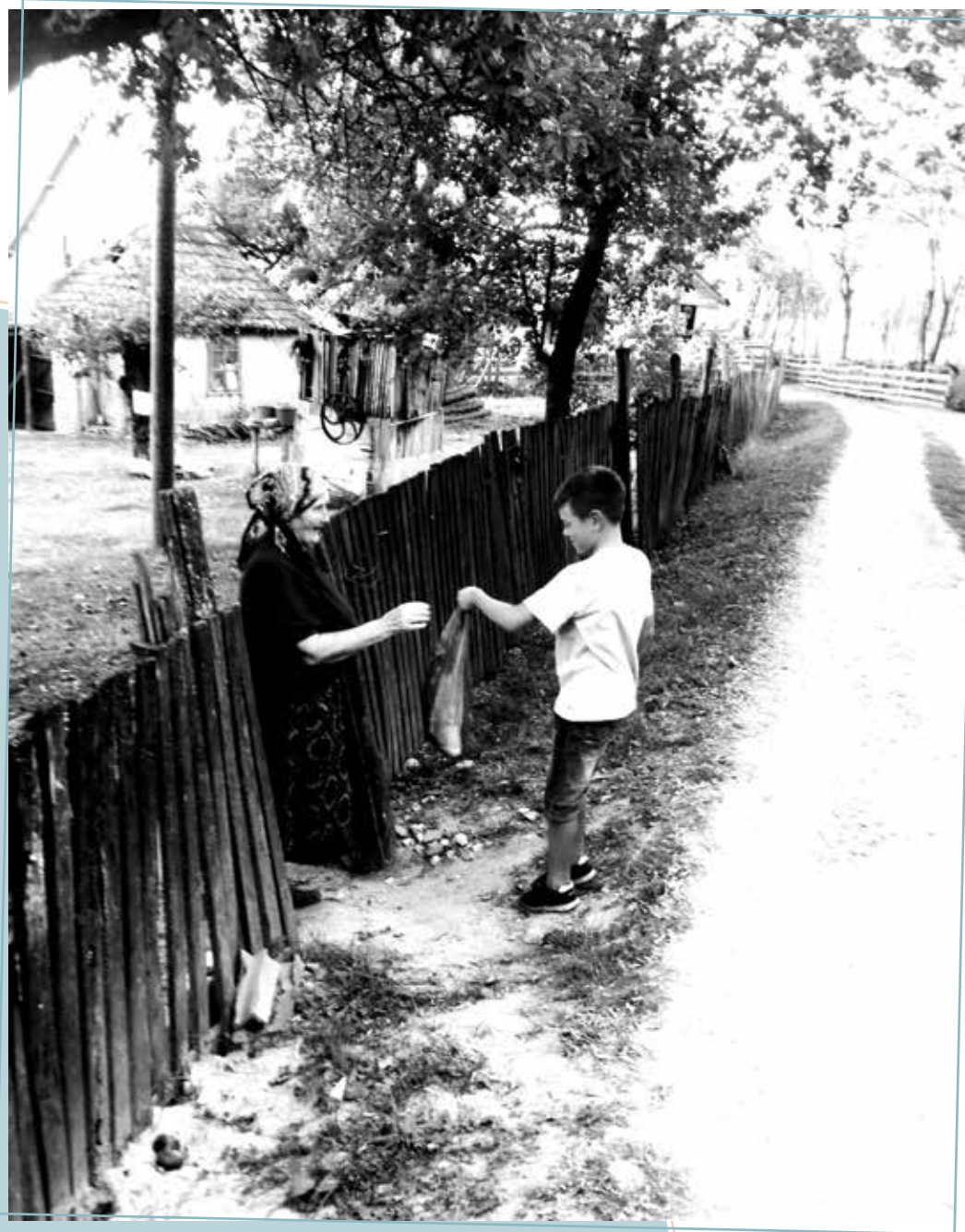
Теодора Шарић VIII-I

ОШ „Доситеј Обрадовић”, Праховац

ПРВА НАГРАДА 2018
Милица Обрадовић VII-4
ОШ „Николај Велимировић”, Шабац

ДРУГА НАГРАДА 2018
Милица Станар VI-2
ОШ „Вук Караџић”, Зрењанин

ТРЕЋА НАГРАДА 2018
Богдана Арсић VII-4
ОШ „Вук Стефановић Караџић”, Београд

ПРВА НАГРАДА 2019

Мајда Хаџимуртезић VIII-3

ОШ „Живко Лујић“, Нова Варош

ДРУГА НАГРАДА 2019

Мирко Вељковић VIII-1

ОШ „Бранко Радичевић”, Мелница, Петровац на Млави

ТРЕЋА НАГРАДА 2019

Неда Лукић VIII-5

ОШ „Николај Велимировић”, Добрић, Шабац

ПРВА НАГРАДА 2021
Дијана Пуделка VII-I
ОШ „15. октобар”
Пивнице, Бачка Паланка

ДРУГА НАГРАДА 2021

Кристина Чапанда VI-I

ОШ „15. октобар”, Пивнице, Бачка Паланка

ТРЕЋА НАГРАДА 2021

Стефан Тешановић VIII-2

ОШ „22. август”, Буковац, Нови Сад

ПРВА НАГРАДА 2022

Софија Ракић VI-I

ОШ „Бранко Радичевић”, Мелница, Петровац на Млави

ДРУГА НАГРАДА 2022

Сара Лукић VIII-5

ОШ „Николај Велимировић”,
Добрић, Шабац

ТРЕЋА НАГРАДА 2022

Илија Петровић VI-I

ОШ „Илија Милосављевиц Коларац”,
Колари, Смедерево

ЦИП

